

forstaar jeg ikke. Saadanne Børn ere vi jo dog ikke, at vi ikke vide, at Høiesterets Medlemmer ogsaa ere Mennesker. Og kan Noget af Historien bevise mig, at en Domstol, der indfattes af Regjeringen — og naturligtvis med særegen Omhu og de foreliggende Tidsomstændigheder tagne med i Beregning samt de Opgaver, der kunne blive stillede den — ikke skulde være smittet af Tidsaanden, eller at Situationen ikke skulde kunne have Indvirkning paa den? Jeg tror det ikke. Vi maa jo dog tage i Betragtning, at saadanne ere de menneskelige Vilkaar, ja man vil uden at fornærme Noget næsten kunne sige, at det ikke ret vel kan være anderledes. Men saa vide vi jo ogsaa, at der kun var et efter Omstændighederne knebet Flertal i Høiesteret for den trusne Afgjørelse, at der var et stærkt Mindretal imod i disse to Punkter, der ikke staar i Forbindelse med den her foreliggende Sag, et Mindretal, som havde den gamle og rigtige Mening. Desuagtet kjører det ærede Universitetsmedlem, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling), op med sin Høiesteret. Det forekommer mig, at det er omtrent det Samme som at sige „Goddag — Dreffast“. Det Spørgsmaal, Høiesteret behandlede i dette Tilfælde, vedkommer os ikke det Allermindste. Nei, da kunde det være rigtigere at sige til os: „Gaa til Rigsretten“. Thi den Dag, Folkethinget gaar til Rigsretten med dette Spørgsmaal, faae vi Forklaring af — ingenlunde Tilstedeligheden af de provisoriske Finantslove; thi hvor, ofte end Rigsretten kan hitte paa at sige, at de ere tilstedeliggende, blive de lige utilstedelige desuagtet — men af, hvorvidt det nuværende Ministerium, hvis det gjøres til Objekt for Retsforfølgning, skal straffes, og hvorledes det i bekræftende Fald vil blive straffet for sine Handlinger. Det var det, man vilde faae at vide af Rigsretten. Jeg forstaar saa godt, at det Parti, det ærede Medlem hører til — saaledes har det altid været — saa gjerne vil have, at man skulde opgive sin grundlovmæssige Ret og sige, at vi overlade Afgjørelsen til Kongens Embedsmænd og vore Modstandere. Thi vi vide jo ogsaa, med al Verbødighed for den høie Rigsret, hvorledes den anden Side af Rigsretten er. De nuværende Høiesteretsdommere kan man ikke affætte — jeg tror ikke, at der blive Enstemmighed for Noget i Rigsretten, men det haaber jeg dog, at der i alt Fald skulde blive Rigsretsflertal for — men hvorledes er den anden Side af Rigsretten sammensat? Er der Noget af Regjeringens Meningsfæller valgte ind i Rigsretten? Blev den gamle prøvede

Statsretslærer ikke bragt sidst, da der blev valgt til Rigsretten? I denne Henseende slutter jeg mig helt til den ærede Ordførers Betragtning.

Men nu Landstingets Formand. Ja, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds har stor Verbødighed for Autoriteter, og saaledes mente han ogsaa, at naar Landstingets Formand havde taget Finantsloven under Behandling først, var Spørgsmaalet dermed grundlovmæssigt afgjort. Der tror jeg dog, at det ærede Medlem har tillagt Landstingets Formand dels en større Myndighed, end han virkelig har, dels en Anskuelse, som han maaffe dog næppe selv vil vedtjende sig. Saavidt jeg forstod det dengang, var Landstingets Formands Stilling den, at han i saa stor en Sag vilde overlade Afgjørelsen til Thinget. Det kan jo afgjøres baade før og efter, at den er bragt frem. Det er jo ikke enhver Formand, der vil tage Afgjørelsen paa sig og affjære Sagen fra at komme frem. I Følge vor Forretningsorden er man jo desuden ingenlunde, selv om Formanden, fordi han har en bestemt Mening, som han følger endog imod Flertallets modsatte Mening, vil forbinde en Sag fra at komme til Forhandling, henvist til at handle, som Formanden vil. Vor Forretningsorden giver os nemlig fuldstændig Ret til baade at fastsætte Dagsordenen imod Formanden og til at afvise en Sag, som Formanden sætter paa Dagsordenen. Det er altsaa en ren Misforstaaelse af det ærede Medlem, at han henfører Afgjørelsen ubelukkende til Formanden. Nei, lad os sige: Det var Landstingets Flertal, der gjerne vilde have denne Forhandling. Men det ærede Medlem veed jo ogsaa, hvad vor ældste Statsretslærer sagde i Landstinget om denne Forhandling. Han sagde, at de brugte Landstingsalen til en privat Forhandling, som de ligesaa godt og maaffe mere passende kunde have holdt andet Steds. Saa megen Vægt lagde han paa denne Forhandling, og den sigtede jo egentlig heller ikke videre, thi den kom ikke længere end til 2den Behandling. Hvorfor blev Finantsloven ikke dengang vedtagen endelig i Landstinget? Fordi alle de, som havde dermed at gøre, vidste, at her til Folkethinget kunde den ikke komme efter først at have været til Forhandling i Landstinget, thi her tager man ikke imod en Finantslov, naar den ikke først har været behandlet her og derpaa er vendt tilbage fra Landstinget. Derfor stoppede den op ved 2den Behandling. Og hvad betød da denne Behandling? Den betød en privat Forhandling, under hvilken et provisorisk